

[Riishøj]

og det er vanskeligt at håndtere i praksis for selskaberne.

Det er vigtigt, at der gribes ind nu, dersom naturgasprojektet ikke skal ødelægge vilkårene for en effektiv udnyttelse af lokale energiresourcer. Også på det punkt er redegørelsen som sagt aldeles utilstrækkelig. Ja, problemet omtales faktisk ikke.

SF er villig til et politisk indgreb, der sikrer, at gassen afsættes dér, hvor ledningsnettet rent faktisk er lagt, eller rettere sagt: gennem salg i større byområder, og at man f.eks. simpelt hen tvangsindlægger kulfyrede fjernvarmeværker i dag til at afsætte gassen og eventuelt indfører særlige begunstigelser for villakunder, der omstiller til naturgassen. I hvert fald er ordninger af den type langt bedre for naturgasafsætningsproblemet, end at man presser naturgassen ud i tyndtbefolkede områder, hvor der er gode muligheder for at udnytte lokale energiresourcer.

Hvis der ikke handles nu, kan det frygtes, at Jysk Naturgas kan blive en selskabskonstruktion, der forhindrer, at der virkelig dannes brugergrupper rundt omkring i landet, som efter landsbyenergimodellen udnytter lokale energiresourcer til at skabe beskæftigelse og lokalt selvstyre af god kvalitet i de mindre bysamfund.

Vi er fra SFs side enige i hr. Poul Nielsens formuleringer om regeringens afmægtighed over for DUC og udnyttelsen af olie- og gasreserverne. Jeg håber, at ministeren yderligere vil give oplysninger om baggrunden for, at regeringen ikke har spillet ud i Chevronsagen. Hvorfor gik man ikke ud på det tidspunkt, da man vidste, at Chevronandelen var til salg, og gav et tilbud eller krævede en andel? Hvordan vil regeringen stille sig, i det øjeblik f.eks. Texaco også stiller sin andel til rådighed? Der må være en regeringspolitik på området. I øjeblikket er der en passivitet, der kun kan tolkes sådan, at regeringen ikke mener, at en DUC-konstruktion med en statsandel overhovedet har relevans. Det har den i andre vestlige lande, og det vil den også kunne have i Danmark som en nødløsning, når nu vi har en DUC-konstruktion og en aftale af den type, som vi nu engang har.

Hvis vi skal have et energiministerium, må der handles. De serviceopgaver for velbjærgede interessegrupper, som jeg talte om før, kunne jo lige så godt løses af de organisationer selv; de har penge nok til det. Hvis der

skal handles, må der skæres igennem de velbjærgede interessegruppers pression, i det øjeblik det skader samfundsmæssige interesser, herunder miljøinteresserne, som det må være Folketingets fornemste opgave at varetage, for de varetages ikke godt nok af de velbjærgede interessegrupper.

En energipolitik, der skal varetage de langsigtede interesser for en stabil og miljøvenlig energiforsyning, kan derfor ikke tage udgangspunkt i regeringens redegørelse. I SF er vi villige til at stille vores mandater til rådighed for de beslutninger, som regeringen øjensynlig ikke tør tage.

Lone Dybkjær (RV):

Den energipolitiske redegørelse har jo fået forskellige kommentarer med på vejen, og jeg ved ikke, om de alle sammen er lige retfærdige. Jeg synes, at det største problem ved vore energipolitiske diskussioner her i landet – og det præger altså også den energipolitiske redegørelse – er, at vi faktisk aldrig rigtig har fået fastlagt en forpligtende energipolitisk målsætning. I de forskellige planer og redegørelser, vi har fået, og som vi har diskuteret, har der stået nogle ord om målsætningen, men det er aldrig noget, som vi i mere præcis form har vedtaget noget om. Det er forkert. Og jeg synes, det er nødvendigt på nuværende tidspunkt, for hvis ikke vi har en sådan forpligtende målsætning, bliver den øvrige diskussion underlig absurd, underlig i øst og vest, og det ene synspunkt kan nærmest være lige så godt som det andet.

Efter vores opfattelse skal den energipolitiske målsætning være: vi skal have økologisk energi, og med det mener jeg en energiproduktion, som tager hensyn til miljøet. Det siger jeg, fordi jeg anser miljøproblemet for at være det største energipolitiske problem på nuværende tidspunkt. Det kan godt være, at der kan være nogle faser på andre tidspunkter, men på nuværende tidspunkt er der ingen som helst tvivl om, at miljøproblemet er energipolitikens største problem, og det kommer vi til at tackle på en helt anderledes håndfast og præcis måde, end vi har gjort tidligere. Det kræver også, at man prøver at finde nogle bedre samarbejdsformer mellem energipolitikken og miljøpolitikken, end vi har i dag.